

מי הרעיל את הנבשאים?

מפלגתו של שר המשטרה החדש

מוינה על חמולה אחת -

וצמרת המישטרה מוינה על

החמולה היריבה -

במאבק הקטלני שבו הופעלו רעל

אלימות והצתה

ולניצחון המפד"ל. מקווים כי יפעילו לחץ מתאים של המפד"ל לקיום חקירה אובייקטיבית.

מושב רווחה נוסד בשנת 1953 על-ידי יוצאי קורדיסטאן מחבלים שונים. חלק מן הכורדים באו ממיבטחים, מן החמולה של אהרון יונה, ששלט במיבטחים, עד שהסיר תכשך שם וחמולתו עזבה. חלקה התיישב במושב אשכול (העולם הזה 2079) וחלקה

קר לא אחת בביתו של אהרון יונה, ויש להניח כי הכיר את אסתר ורחל. הריב במושב החל בשנת 1956, כשבן למישפחת דויד נפגע על-ידי בן למישפחת רחמים.

„בניגוד להוראות”

שנים רבות שלטה מישפחת רחמים במושב, ודיכאה בכל כוחה את מישפחת דויד. כאשר החליטו גידעון דויד ובן דודו, עמרם, להקים עדר-כבשים, לא מצא הדבר חן בעיני זכו, שיש לו עדר של 500 ראש, היחידי במושב. כמה שבועות אחרי שגידעון ועמרם קנו 150 ראש כבשים, פניו זר משהו חיטה מורעלת לכבשים, שמתו בהמוניהן. חקירת מישטרת קריית-גת התנתלה בעצלתיים, עד שהביאו להם עד, שראה שניים מחמולת זכו שופכים את הרעל. השניים הם רחמים הרצל ושימעון דני. הם נעצרו והועמדו לדין. קשה להסייביר מה קרה בדיוק, ולכן כדאי להביא כלשונו את המיכתב שנשלח לפרקליט של מישפחת דויד ממישרד-המישטחים. המכתב חתום בידי יונה בלטמן, המישנה לפרקליט-המדינה, מ-13.10.74, וזו לשונו: „הנדון: ת.פ. 330/73, מדינת-ישראל נגד רחמים הרצל ושימעון דני, ממושב רווחה.

בהמשך למיכתבי בגדון מיום 10.7.74, הריני להודיעך שבניגורנו העלה כי אכן נהג התובע שלא כשורה, כאשר גרם לזני כורים של הנאשמים בתיק זה.

„מהסברו של ראש לישכת-החקירות ב-מישטרת ישראל-הנגב, נובע כי בניגוד להוראות שקיבל הודיע התובע לבית-המשפט ביום 10.2.74, כי הוא חוזר בו מן האישום, וכתביה-אישום בוטל, מאחר והסגירה היתה, כאמור, בניגוד להוראות, נצטווה התובע לחדש את כתביה-אישום, אולם בישיבת בית-המשפט מיום 2.6.74 טען סניגורם של הנאשמים כי הנאשמים כפרו באשמה בכתב כטרם בוטל כתב-האישום, שכן באיכותם שלה לבית-הדין פט מיכתב שבו הודיע על כפירת הנאשמים באישום. בית-המשפט קיבל טענה זו של הסניגור, וקבע כי משחזר בו התובע מן האישום במסיבות האמורות, חלה הסתייגות של סעיף 84 לסדר-הדין הפלילי, ויש לזכות את הנאשמים.

„מאחר שלצערנו חלף בינתיים המועד להגשת עירורו על החלטתו זו של בית-המשפט, שלחתי את החומר אל פרקליט מחוז הדרום, על-מנת שישקול בקשה לה-ארכת המועד להגשת העירורו.”

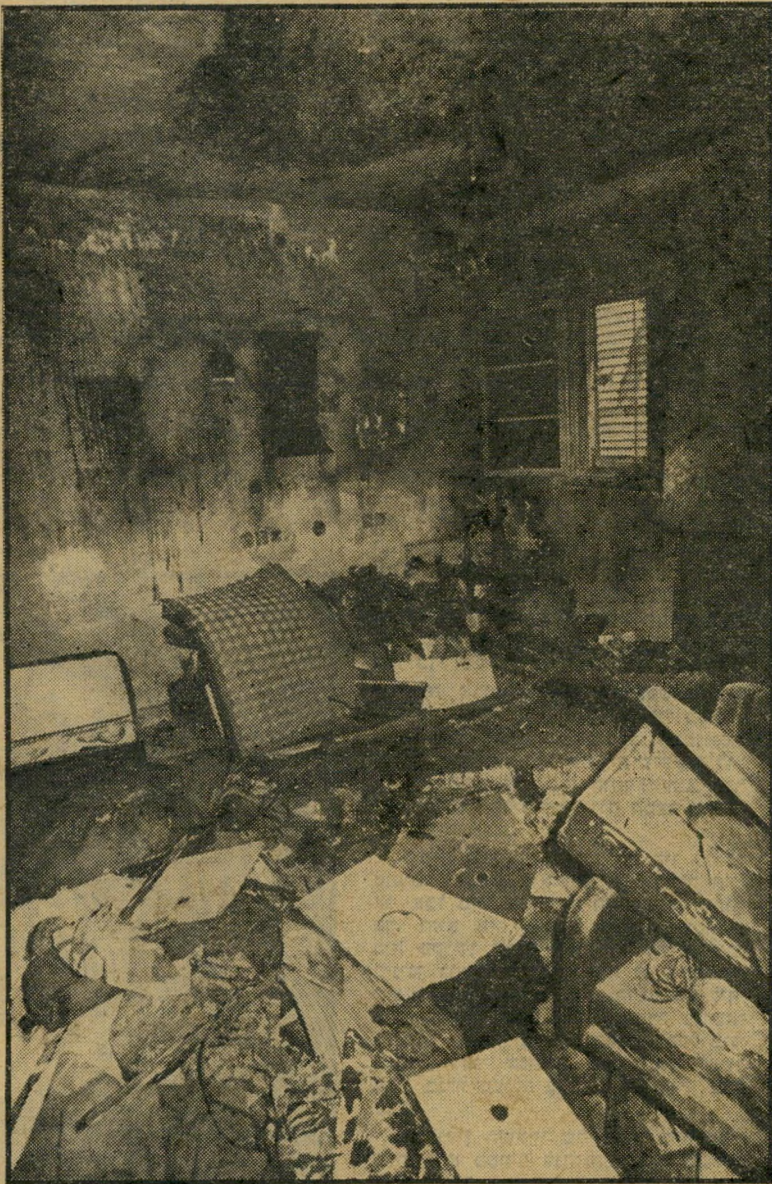

ראש-חמולה זכו רחמים - נגד המפכ"ל

עבר לרווחה. אבי חמולת אהרון יונה, ש-עברה לרווחה, היה יעקב רחמים, אביו של זכו. אסתר, אשתו של יעקב רחמים ואשתו הראשונה של אהרון יונה, הן אחיות.

אגב, אהרון יונה נשא כעבור כמה שנים אשה שנייה, רחל, וזו עם השניים במושב אשכול.

אהרון יונה הוא שותף וחבר של שליטר הדרום, אהרון אוון, מחליפו באירגון-הקניות סעידי אהל, וראש המועצה המקומית מרחבים. חביב שרבף, כחברו ניסה גם להתייחד עם מי שהפך לימים מפכ"ל המישטרה, חיים תבורי. תבורי ביי

הבית השרוף של מישפחת דויד הלפיד החי מת

נה פועלת. הם טוענים כי כל בני חמולת רחמים, פרט לאחד, לא שירתו בצבא ולא במילואים, בעוד בני חמולת דויד משריי תים בצבא ובמילואים.

העדות הטובה ביותר למעורבותה של המישטרה בפרשת המושב מצוייה בדברי זכו עצמו. הוא מספר כי לפני שנה הרעילו לו יותר מ-160 כבשים, והוא הלך לתבורי ודרש חקירה. תבורי טילפן בנוכחותו ליהב, מפקד המרחב, ואמר לו שהוא לא יגייד לו שלום ולא יראה בו חבר עד שימצא מי הרעיל את הכבשים של זכו. אחרי חודש היה תבורי בביתו של סעידי אהל, ויהב בא ואמר לתבורי כי הוא יכול שוב להיות חבר שלו ולומר לו שלום, שכן מצא מי הרעיל את הכבשים, וזה קיבוץ משאבי-שדה, שפיזר רעל נגד עכברים. תבורי ביקש מסעידי כי יספר לו זכו את הדבר, וכי זכו יוכל לתבוע הרבה כסף מן הקיבוץ, וכי כדאי להיות מישטרת קריית-גת היודעת על העניין. הוא פנה למישטרה, ומפקד המישטרה השיב כי אינו יודע דבר, ואם תבורי ויהב יודעים מי הרעיל - שיעצרו אותו.

זכו סיפר כי נסע מייד לתבורי במישר רדו בירושלים, וסיפר לו על השיחה עם מפקד מישטרת קריית-גת. היה זה באוקי-טובר אשתקד.

זכו סיפר עוד כי אחרי שאיבד את הרוב במושב, הלך אהרון יונה אל סעידי אהל וקציני-מישטרה ודיבר עימם כמה פעמים, והם אמרו שלא יתנו לגעת בזכו. לדברי זכו רודף אותו הוועד מאז. הוא פנה כמה פעמים לקציני-מישטרה בכירים, אך אין הם יכולים לעשות כלום נגד הפועל-המיוזרתי.

יגאל לביב

(כתבה חמישית בסידורה)

המישפט לא חודש. התובע, שחזר בו מן התביעה, הוא אותו תובע המופיע בתיק המוות של קרובו של סעידי אהל על-ידי אחיו של אהרון אוון, שתואר בכתבה קודמת (העולם הזה 2077).

כאשר ראו בני חמולת דויד כי המערכת המישטרית עובדת נגדם, החלו להתארגן, והצליחו להגיע חלק מבני חמולת רחמים לעבור אליהם. בהפיכת-החצר השתלשלו על הוועד והמושב. עזרה לכך העובד דה שאמו של גידעון דויד שמעה מאמו של אהרון יונה כי בנה סיפר לה שהוא ביקש מהמישטרה לסגור את התיק של מרעילי-הכבשים. מישפחת דויד לא הסתיפקה בסיפורי אמהות ושלתה אחד מידידיה, אליה חנוכה, אל אהרון יונה, וזה השווין לפניו כי הלך לאנשי המישטרה וביקש לסגור את התיק.

רעל

מול רעל

מי אז שדדשתלמו בני חמולת דויד על חמולתו, וחלונותו במישטרה על הרעלות תלונות זרמו מדי שבוע בשבוע. בכל היתלונות צפים מדי פעם שמותיהם של קציני-מישטרה בכירים.

כך למשל, מספרים בני דויד, כי פנו אל תבורי במיכתב, אחרי הצתת הבית, ואחרי שרועה של חמולת-דויד הוכה חולים, על-ידי חמולת זכו ואישפו בבית-החולים, הובטח למתלוננים כי יוקם צוות לבדיקת מה שקורה במושב.

בני חמולת דויד מתלוננים כי הקליטו בטלפון איומים של זכו עליהם, מסרו את ההקלטה למישטרת קריית-גת וכלום לא נעשה. הם הודיעו למישטרה כי זכו ותמור לתו מחזיקים רכוש גנוב, והמישטרה אי-